Tähtsamad sündmused 1895. ja 1896. aastal.

Aastad kaowad ajameresse ja aeg läheb lendes mööda, peatamata, tagasipöörmata. Inimesed sünniwad ja kõnniwad, töötawad ja wõitlewad, woogawad ja rändawad päew päewa, nädal nädala, aasta aasta järele — ja neid tõiti ootab surm, üht warem, teist hiljem. Elu lehekuu õitseb üksainus kord ja mitte enam. Nagu iga aasta enne, nii laseme ka tänawu minewiku rõõmsad ja kurwad mälestused oma waimusilma eest mööda minna.

Kui 1894. aastal meie kallis Maaisa Aleksander III. oma ihusilmad igaweselе hingusele kinni pani, läis kurbtuse- ja leinakahin läbi suure, wägewa Weneriigi. Aga see lein muutis end warsti jälle rõõmuks, kui meie praegune Kõrgestwalitsew armuline noor Keiser Nikolai II. Aleksandrowitsh meid oma warju alla wõttis. Uus tulewiku lootus, uus õnn, uus rõõm asus meie hinge, ja usaldusega waatasime meie üles kõrge noore Keisripaari poole, aga weel ei olnud õnn täielik. Sääl kirikis Jumal noorele Walitsejapaarile 3. nowembril 1895 wäikese tütre, kellele Olga nimeks pandi. Tuhanded õnnesoowid woolasiwad kõrge trooni juurde ja miljonid palwed tõusiwad üles taewa poole. Ja nüüd, 1896. aastal, mil Kõrged Majesteedid end püha kroonimise läbi 14. mail suure Weneriigi alamatega end kihlasiwad, on Weneriigi miljonite truude alamate õnn piirita. Seda näitas ka see suur osawõtmine, mis kroonimisest wõeti. Sadatuhandete wiisi woolas inimesi „emakesesse" Moskwasse, et ise oma silmaga seda toredust ja auu ja uhkust näha saada. Ka Eestlaste saadikud — igast kreisist üks wanem — olиwad sääl. Pidu oli nii suurepäraline ja hiilgaw, nagu sarnast ial enne ei ole nähtud ega kuuldud. Seda tõendawad nii wälja- kui ka omamaa ajalehed ühest suust. Paraku ei jätnud õnnetus ka seda pidu puutumata. Umbes 2000 inimest saiwad sääl kroonimise pidu mälestuseks Hodinka wäljal ärapeetud rahwapidul surma ja haawatud, mis wäga kurb oli.

Kroonimise auuks peeti ka meie kodumaal rohkesti pidusid. Kõige suurem nendest aga oli muidugi Tallinnas 8., 9. ja 10. Juunil ärapeetud VI. suur üleüldine **laulupidu**, millest umbes 5000 lauljat ja mängijat tegewalt osawõtsiwad. Pidu asutajad olиwad Tallinna Eesti seltsid „Estonia" ja „Lootus". Pidu ise läks wäga ilusaste korda ja jättis hää mälestuse järele. Ta andis uuesti tubli tunnistuse, et Eesti rahwas lauluarmastaja rahwas on. Niihästi Eesti, kui ka Wene- ja Saksa ajalehed tõiwad kiitwad arwustused. Ainult mõned ülfikud ei olnud piduga rahul — mis pärast, kes seda teab! Pidukõne pidas Dr. J. Hurt, ja see kõne oli kõigiti wäga tuumakas ja ilus. Niisama hästi saiwad laulud ja mängud ette kantud. — Elagu, kõlagu Eesti laul!

28. mail awati Nishni-Nowgorodis suur wäljanäitus, mis rohkesti osawõtmist ja kiitust leiab. Ka palju Eestlasi on sääl käinud.

Surmawikat on meie keskelt maha niitnud Liiwimaa kuberneri herra, kindralleitenant Sinowjewi, keda Liiwi kubermang südamest taga leinab. Ta on meie kubermangu nii mitmel wiisil paremale järjele tõstnud. Rahu tema põrmule! Sinowjewi asemele nimetati Liiwimaa kuberneriks kindralmajor Surowzew, kes ka juba oma ammetit on alganud.